

1907-03-24

þÿ š Å À Á ¹ ± ⁰ Ì Â ¡ Í » ± ³/₄ - ± Á . 5 1

Library of Neapolis University Pafos

<http://hdl.handle.net/11728/9085>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΦΥΛΑΞ

ΕΘΝΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Μετά του φυσικού ξαρος ο Έλληνομίαις χαίρειται το έθνικόν έαρ μετά βαρύτατον και παγερώτατον χειμώνα δουλικόν διαρκέσαντα τέσσαρας έλους αιώνας, καθ' εν υπέμεινε ταλαιπωρίας και συμφοράς οίας και όσας ούτε ανθρώπινη φαντασία δύναται να συλλάβη ούτε γλώσσα όσονδήποτε δαινή να εξαγγείλη.

Υπό το κράτος του πατριωτικού ένθουςιασμού εν έμπνέει εις πάσαν καρδίαν Έλληνικήν ή ένθουσιτήριος και χαρμόσυνος ήμέρα της έθνικης έορτής αναδρομική ανακόπτης των έθνικών συμφορών και αγώνων κατ' αυτήν έμπνέει άκαταγώνιστον θάρρος και παποίθησιν επί το έθνικόν μέλλον ήμών.

Εν ή χρόνω το Γένος ήμών χειμάζεται πάλιν υπό ήμισυβαρβάρων λαών, φερόντων έπιχρισία έπιμυθιωμένον πολιτικόν, και νέαι μαρτύρων εκατόμβαι εις την Έλληνικήν ιδέαν πληροποις ζωώδους καπνού και άπαισίου κίνησης την βουλγαρικήν χώραν, ενή Δάκες και Τριβαλλοί άμειροι πάσης άρετης και τιμής άνάνδρους και άσεβώς δολοφονούσιν ή άπειλούνσιν τους Έλληνας εκ της χώρας αυτών και έκπορευούσιν την δικαιοσύνην ως τους ίδιους αυτών οικους, το έλληνικόν έθνος ού μόνον από του άπωτέρου αλλά και από του παραθέοντος και μάστιχα από του τελευταίου τούτου δύναται ν' άντλήσῃ ήθικόν δύναμιν και θάρρος άκαταγώνιστον.

Ζοφεράν αλλά πιστήν εικόνα μιας των δεινοτάτων περιόδων του έθνικου ήμών βίου παρέχει Αναστάσιος ο Γόρβιος ζήσας περί τα μέσα της 17ης εκατονταετηρίδος.

«Λόγιασε πως εύρισκόμεθα, γράφει, ήμεις οι της ανατολικής Έκκλησίας Ορθόδοξοι, ώσάν να ήμεσθε άνάμεσα εις δύο μεγάλας συγνεφίας: και από το μέρος της μεσημβρίας και της ανατολής να είναι ένα μεγάλο σύγνεφον, μαύρο και σκοτεινό, ώσάν το ψιλαφντόν σκοτός εκείνο της Αραβίας που έπερίλαβε και έσκέπασε σχεδόν τα τρία μερτικά της γης, και τα έξόφωσ τελείως με την εσχάτην δόσειαν. Από δε το μέρος της Δύσεως να είναι άλλο μεγάλο σύγνεφον, να φθάνη έως αυτών των αίθρα εις το ύψος και εις το πλάτος, σκοτεινόν και αυτό και ζοφώδες, έχον μέντοι και όλίγην διαύγειαν, πάνυ όμιχλώδη, πολύ το πλάνον έμφερομένην: αυτή εστιν ή των Λατινών δοκούσα και όνομαζομένη χριστιανοσύνη, έμπεπλησμένη δε ούσα πάσης αίρέσεως και καινοτομίας, σμίγμα ούσα πασών των πάλαι αίρέσεων, άν και δοκή είναι όλίγον τι, διά το μη είναι τους έλέγχοντα. . . .

Και τέτοιας λογής αίται οι θαυατηφόροι άσθένεια, μία από το μέρος της ανατολής και ή άλλη από το μέρος της δύσεως, ώσάν δύο μεγάλα σκοτίδια και συγνεφία ενόδια κατεσκέπασαν και έξό-

φωσαν σχεδόν όλην την οικουμένην, και μάστιχα το κρηώτερον, και δέν άπόμεινε σώμα υγιές, και μέρος φωτεινόν, ειμή όλίγον τίποτες άνάμεσα εις τας δύο συγνεφίας να ήνε όλίγον ξάστερον, και να λάμπη ο ήλιος και αυτός όχι καθαρός, αλλά να είναι εξ ήμισοίς λαμπόμενος και θερμόψυχος.»

Εάν ο όρθόδοξος ούτος Έλλην μετά πολλής πικρίας και πάθους εκφράζεται κατά των δύο Ισχυρών και άκαταγώνιστων τότε θυνάμειων της Παπωσύνης και του Ισλαμισμοϋ αίτινες ως δισσοί δράκοντες περιέσπγγον μέχρι άποπνιγμού τον νέον Λαοκόοντα, το τρισταλαίπωρον έλληνικόν γένος, παρωξέντο εις τοϋτο υπό των έπιμόνων άποπειρών προσηλυτισμοϋ και του σφοδρού της Παπωσύνης πολέμου κατά της Ορθόδοξου Έκκλησίας.

Πόσην όργην και μίσος έπεσπαστο καθ' έαυτού το έλληνικόν έθνος παραμένον έδραϊόν και ακλόνητον παρά τον βωμόν της Ορθόδοξου Έκκλησίας και υπομένον χάριν αυτής και της έθνικης του διατηρήσεως ποιοσι: θήλον οι πικρότατοι και άδικώτατοι λόγοι του γαλάτου Λακρογιά, γραμματέως της γαλλικής πρεσβείας εν Κωνσταντινουπόλει περί τα τέλη του ΙΖ' αιώνος:

«Οι Έλληνες δέν πιστεύουσι, γράφει, την και εκ του Υιού εκπόρευσιν του άγιου Πνεύματος: όθεν και τούτο ως χορηγός του φωτός έπαυσε πλέον να φωτίζει αυτούς, και ο θεϊος ούτος παράκλητος άπειμακρύνθη των καρδιών των. Η χείρ του Θεου βραχία έπέπεσε κατά της Έλληνικής Έκκλησίας, και ο κεραυνός της θεϊκής όργης κατεκρήμνισε τους Έλληνας από της άγερώχου περιωπής των εις την άδυσσον της μισαθείας και της δουλείας. Ενόςω ή Έλληνική Έκκλησία ανεγνώριζε τον Πάπαν ως άρχηγόν αυτής (φευδέστατον) διετηρείτο άνθηρά, λαμπρόδοξος και άμόλυντος νέμφη, άφ' ότου όμως άπεσπασθη του καθολικισμοϋ, και τα τέκνα αυτής επανέστησαν και έδλασφήμισαν τον άρχηγόν, έμεινε δύσμορφος, καταφρονημένη, ήττησασμένη, ως άπολέσασα τα μεγαλεία και την προτέρην λαμπρόδονα.»

Την άμηχανίαν των Έλλήνων μεταξύ του λατινικού φανατισμοϋ και της Ισλαμικής τυραννίας διεργηνεύει γάλλος περιηγητής επισκεψάμενος την Ελλάδα κατά την διάρκειαν του Κρητικού πολέμου μεταξύ Τούρκων και Ένετών.

«Οι Έλληνες ήμπε πιστεύουσι, ήμπε εύχονται την ύπερ των Τούρκων έκδοσιν του εν Κρήτη πολέμου. Αν και δέν αγαπώσι την κυρηρχίαν των Λατινών ήγεμόνων, καθισταμένην διά των εν τώ Αίγαίω καταβλήσεων όσιμείραι μυσσοροτέρην, εκ ψυχής όμως έπιθυμώσι τον περιορισμόν της υπερβαλλούσης δυνάμεως των Οθωμανών. Διατρέφουσι δε την άπόκρυ-

φον έλπίδα, ότι θέλει ποτέ αναφανή Έλλην άρχηγός επάξιος των αρχαίων μνηστής, και άπελευθερώσει αυτούς εκ της τυρραννίας των Τούρκων, εύχόμενοι ίνα προς τοιαύτην επανάστασιν ταχέως διατεθώσι τα πράγματα.»

Εάν ή από της Δύσεως έχθρότης περιωρξέτο εις δυσφημητικάς διά του λόγου και του καλέμιου επιθέσεις και κατακρίσεις κατά του δεινοτάτου πάσχοντος και τυραννομένου Έλληνικού Έθνους, το καιέν θα ήτο ίσως άνώδυνον, άλλ' ή από του 1609 έγκατάστασις των Ιησουϊτών εν Κωνσταντινουπόλει έπεσώρευσεν άλλεπαλληλους συμφοράς κατά της Μ. Έκκλησίας και του γένους ήμών. Ο πολιτικώτατος Πατριάρχης Κύριλλος Λούκαρις διεξήγαγε σφοδρόν κατ' αυτών πόλεμον έκτεθείς εις πάσης τας μισαράς τούτων ραδιουργίας και διαβολάς, ως ενίσχυον οι των καθολικών Δυνάμειων πρεσβείας Γαλλίας και Αυστρίας. Τετράκις έγινετο ο Κύριλλος έκπτωτος του Πατριαρχικού Θρόνου και τετράκις επανήλθεν εις αυτόν άπότηγος και άκαταγώνιστος. Κατηγορηθείς επί έτεροδοξίης και προτεσταντισμοϋ, ήθηώθη υπό της εν Ιεροσολύμοις συγκροτηθείσης συνόδου επί πατριάρχου Δουλιχίου τή 1672 ήτις καταστέφει την διαγνώμην αυτής ούδε:

«Η Ρωμαιοί γη. . . νυν εισίτι κρατείται και ταλαιπωρείται σύμπασα, ως μηδέποτε τεταλαιπώρηται παρά τινος άρχής εν τίνος έξωτερικος πρόγμωσι: μηδέν γένος υπήκοον. Αλλά ούτως εισίν άνώτεροι του φόδου και των απειλών, ώστε συμβέβηκεν αυτοίς λάμπειν ως μαρτυρες, ού καθ' ήμέραν, αλλά καθ' ώραν και στιγμήν, και ούτω προσπαίζουσι τη καταγίδι ταύτη, ήν οι αντίδικοι μόνη άκοή έκπλήττονται και θανάζουσιν.»

Εν ταις όλίγαις ταύταις λέξεσι των τότε Ιερών άνδρών της Συνάντιδος Έκκλησίας καταδηλοϋται του έλληνικού ή άνυπολόγιστος ταλαιπωρία αλλά και ή προς την πατρίδα και την Έκκλησίαν του άφοσίωσις και κατά των βαρυτάτων και μεγίστων κινδύνων. Ο Οικουμεν. Θρόνος της Κωνσταντινουπόλεως παρέσχε μάρτυρας αξίους της Ορθόδοξου Έκκλησίας και των πρώτων αίώνων του Χριστιανισμοϋ ού μόνον υπό το φάσγανον των τυράννων αλλά και διά των δολορραφιών και των δωροδοκιών προς αυτούς του έγκαθέτου Ιησουητισμοϋ και άείποτε ένεδρεύοντος κατά της Ορθόδοξου Έκκλησίας και υπονομεύοντος τα θεμέλια της διά της μισσοροτήης και τα μάστιχα βδελυκτής τυραννίδος.

Παρά τας μισαράς συκοφαντίας κατά του Γένους και της Έκκλησίας ήμών, ως έχάλκευσε τυφλός φανατισμός και ή άκάθεκτος παπική φιλοδοξία και φιλαργία ένίων Παπών, εύκαιρον θεωρούντων τον χρόνον των βαρυτάτων δοκιμασιών της Ορθόδοξου Έκκλησίας ίνα καταστήρωσιν αυτήν υπεχειρίων καθιστάτες βαρύτερον και φρονικώτερον τον τουρκικόν ζυγόν, ήπηρξαν άνδρες

δαιοδύσαντες εις την καρδίαν και την διάνοιαν του Έλληνικού έθνους και εν ταις πράξεσι, και τοίς συναισθημασι: και τοίς διανοήμασις υπό του άνευρόντος πάσης τας έθνικάς αυτού άρετάς.

Μετά θαυμασμόν ειλικρινούς προς την φιλοπατριάν των Έλλήνων και μετά προφητικης έμπνεύσεως γράφει μικρόν μετά την άτυχή επανάστασιν του 1779 ο περίπτοτος κόμης Σουζέλ Γουφφι, πρέσβυς ύστερον της Γαλλίας εν Κωνσταντινουπόλει, και περιηγηθείς την Ελλάδα όπου εύρεν έτι καπνίζοντα τα έρείπια του κατακαυμένου Μωρηά.

«Αί βαρείαι των Έλλήνων δάσεις έγγραφει, δέν εινε δύσκολον να διαρρηχθώσιν. Η στιγμή ή την δουλείαν αυτών συμπληρούσα εινε αυτή ίσως ή μάλλον προς την της έλευθερίας προσεγγίζουσα. Η έλλης δύναται να διαμένη εις τους νικηθέντας, ενόςω ούτοι δέν αναμχθώσι μετά των νικητών. Ενταύθα δε κατ' όρησκαία και ήθη και έθιμα διαχωρίζουσι τα δύο έθνη.

«Διά τούτο αι προς άπελευθέρωσιν των Έλλήνων προσπάθειαι υπήρξαν συνεχέστεραι. Ο σφαδαζών και εν τώ κλειώ της δουλείας βασανιζόμενος δούλος δύναται να εκληφθῃ ως παράφρον, ούδέποτε ήμωσ θα όνομασθῃ και ούτιδανός.

«Αυτός ο σφαδασμός απαλλάτων αυτών της καταφρονήσεως επιφυλάττει δικαιώματά τινα έκτιμήσεως. Υπό δε την εποχήν ταύτην οι επί τώ καταβλήοντι τους τραχιλους των ζυγών άσχαλάητες κινούσι το ένδιαφέρον. Και ποίον έθνος κατεδίηλωσε τον προς την έλευθερίαν έρωτά του δια μίσους διαρκιότερον προς τους στερησαντας αυτής τυράννους. Επὶ τέσσαρας αιώνας μυριάκις οι Έλληνες επαναστάτησαν, και εινε έτοιμοι καθ' έκαστην να λάβωσι τα όπλα,

«Ούχι εις την πρωτεύουσιν, άλλ' εις τας πεδιάδας και μακρόν της έδρας της αυτοκρατορίας πρέπει να ήδη τις τους Έλληνας. Ο προς την έλευθερίαν έρωσ ούδέποτε έσέσθη εν ταις καρδίαις αυτών, απλήτως δ' επιλαμβάνονται και της ελαχίστης περιστάσεως της δυναμένης να κολακεύσῃ την άσθεστον ταύτην έλπίδα των. Τόσαι άνωφελείς, ή μάλλον δύσμοιροι άπόπειραι δέν ήδυνήθησαν να δαμάσωσι την αυθάδειαν της θαρραλεότητος των, και αι τόσον συνεχώς συσφιγγόμεναι δάσεις των δέν δύναται να κρατήσωσιν αυτούς εν άπραξία, ήν επιτάττει των τυραννούντων ο ύποπος ούθαλμ'ς. Διατί εις εύνοικώτερας περιστάσεις υπό άρχηγούς επιτηδειότερους, μετά μέσων καταλληλοτέρων να μη πληρωθώσιν αι προσπάθειαι των δι' αίσιωτέρας επιτυχίας; Τα κλίματα ταύτα δύναται να παραγάγωσιν έπι έργα πατριωτισμοϋ και άλλων άρετών ικανών ίνα καταπλήξωσι τα μάλλον πεπολιτισμένα έθνη. Λέγομεν μετά τόλμης ότι υπάρχουν εν Ελλάδι άνδρες ικανοί ν' αναπολήσωσι την μνήμην των προγόνων των. Εις τους όρεσιβίους διατηρείται το πνεύμα της έλευθερίας, το ζωογονήσαν τους αρχαίους Έλληνας, αναπνιόμενον έτι υπό την σιάν

των βρόχων των άνωθεντων μακρόν τις κακίας.»

Ο επί πολλά δε έτη διατελέσας της Μ. Βρετανίας πρέσβος εν Ρωσία και Τουρκία Ουέλλιαμ Έτων, διά ζοφερών περιηγήρων χρωμάτων την κατάστασιν του Οθωμανικού κράτους εξαίρει τα προτερήματα των Έλλήνων (1780).

«Η πολιτική κατάσταση της Ελλάδος πρό πολλού παρίστα εις τον έμβριθή παρατηρητήν τα συμπτώματα της υπό των άρτίως συμβάντων και ταχέως προκλιθείσης ρήξεως. Η Ελλάς δέν εινε δυνατόν να παραμείνη επί πολύ έτι δούλη των Τούρκων. Τεινει προς άπελευθέρωσιν, όργα όπως καταλάβη θέσιν μεταξύ των ανεξαρτήτων της Ευρώπης κρατών. Σπουδαία θα έγκαινισθῃ περίοδος όταν άπολαύσῃ ή μάλλον επανακτήσῃ πολιτικην ύπαρξιν. . . .

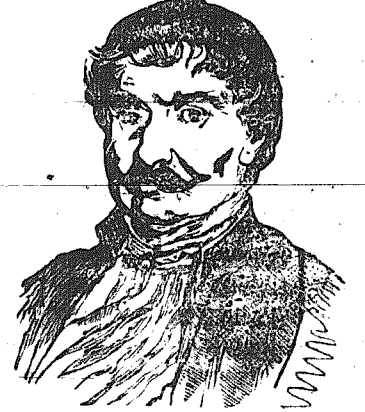
«Εάν άνεκουφίζοντο από του καταβλήοντος αυτούς βάρους οι Έλληνες, ή ψυχή αυτών άμέσως ήθελεν αναλάβη την ζωήν εκείνην έλαστικότητα και αναμψιβόλωσ μέν δέν θα ήδύναντο δια μιας να φθάσωσιν εις την ύψηλήν περιωπην των αρχαίων αυτών ήρώων, άναντήρητον όμως, ότι ήθελον αναπτίξει την μεγαλειτέραν ενεργειαν, εάν ο δια σιδηράς χειρός καταβλήων αυτούς δεσποτισμός μη εκάλυε την έρμην των Καταπληκτικόν μάστιχα εινε πως διετήρησαν τρυαύτην άκμην χαρακτήρος και δέν εξεφυλισθησαν πλέον. Ως οι γενναίοι κέλπτες δάκνουσι τον χαλινόν των, ο δε βαρύνων ζυγός παροξύνει αυτούς. Αμα τον έκτινάξωσι θα χωρήσωσι μεγάλοις βήμασιν εις το στάδιον της δόξης. . . .

«Οι Έλληνες υποφέρουσι τον τουρκικόν ζυγόν μάλλον δυσθύμως ή οι άλλοι χριστιανοί οι άνευ καρτερίας επί πολύ ύποκύψαντες. Το επιχειρηματικόν αυτών πνεύμα τέρπειται ούχ ήττον εις πράξεις εύγενείς, ούδ' επελάθετο της αρχαίας δόξης. Πάντα τα δημοτικά άσματά των αναμνησκουσιν αυτής, λαλούντα ως περί συμβάντος άλλας νέου.»

Τίς Έλλην διεφερχόμενος τας ζοφερωτάτας σελίδας της έθνικης ήμών Ιστορίας δέν αισθάνεται: μετά των άπροκαταλήπτων ξένων αληθήν κατάπληξιν έμπνεύσαν εις αυτών δικαίαν υπερηφανίαν και αυτοπεποίθησιν. Πότε άλλοτε το Έλληνικόν Γένος περιέστη εις μεγαλειτέρους και φοβερωτέρους κινδύνους συνθηλιθέμενον και πατούμενον υπό δύο σύμμαχα Τιτάνων, της Παπωσύνης και του Ισλαμισμοϋ, αίτινες τότε έγινοντο αι δύο μέγιστα δυνάμεις ανά την ύψηλίαν και Ισχυροί αυτοκράτορες γουπεταοι προ της πατικής τιάρας και κυλίουσιν χαμαί στέμμα και σκήπτρον υπό το παπικόν σανδάλιον, ενή το έλληνικόν έθνος δούλον και δέσμιον άλλ' άπτόγητον και θαρραλέον καταράται τιάραν και κύδαριν και εύτόλμως καταδικάζει άμφοτέρας ως πανώλους και μούστιγας της ανθρωπότητος. Ηδθεν άρτεται τηλικούτον θάρρος ίνα προκαλή παρατόλμωσ

τοιο μέγεθος άρχοντες του κόσμου ενών τρέψαν προ αυτών η άλλη ύψηλως; Πόθεν άλλωθεν η από της άκαταμάχητης δυνάμεως του δικαίου και του ήθικου αυτού μεγαλείου, άτινα ουδέποτε ήσυχήθη να εξαφανίσω η τυφλή και άλογος δύναμις της βλακικής βίας και της δυνάμεως;

Δέν ανέπλεσεν αυτό την θαυμαστήν εικόνα του Προμηθέως δεομώτου επί του Καυκάσου περιφρονούντος και άπειλούντος από των δεομωίων του τον πατέρα άνδρών τε θείων τε Δία; Έν τοις δυοί τοιούτοις υπάρχει το μέγα μυστήριον της ελληνικής άθανασίας, και έφόσον το ελληνικόν γένος έμμένει πιστόν και άκλόνητον άκοίμητος και άφωσιωμένος φρουρός τούτων, ουδένα διατρέχει κίνδυνον εις αιώνα τον άπαντα.

Ο ΦΕΡΑΙΟΣ ΡΗΓΑΣ

Τό από της Ιεράς Λαύρας άντηχίσαν βροντόφωνον και θεοπέσιον κήρυγμα διά στόματος του Παλαιών Πατρών Αρχιεπισκόπου Γερμανού ήτο άπήχησις των διαλογισμών και των συναισθημάτων του χειμαζόμενου και ταλαιπωρούμενου Γένους επί τέσσαρας έλους αιώνας. Ο από τούτου άρξάμενος μέγας εθνικός άγων έγένετο άξιοθαύματος διά την άναπτυχθείσαν κατ' αυτόν άπαράμιλλον άνδρείαν και άπαράδειγματίστον έθελουσίαν και άυταπάρνησιν πασών έν γένει των τάξεων του Ελληνικού Έθνους, άλλ' ούτος έγένετο πόρισμα και άποτέλεσμα μαρτυρίων και ήρωϊσμού τέσσαρων αιώνων. Η μελέτη των αιτίων παντός αιτιατού διδάσκει πλείονα και σοφώτερα του συνταλεσθέντος έργου, και διά τούτο διδακτική και έθνωφελής είναι η νοερά άναδρομή πάσης Ελληνικής διανοίας έν τη έθνοσωτηρίω ταύτη ήμέρα εις τον μακρόν και δραματικόν πρόλογον του μεγάλου και θεοπεσιού Έθνικου δράματος.

Πολλαι κατά μέρος μεγάλα προσωπικότητες έν τη έθνεϊ ειργάσθησαν είτε προς φωτισμόν της σκοτασθείσης διανοίας του ύπó του δουλικού ζέφου είτε προς ένίσχυσιν και εγκαρτέρησιν αυτού έν ταις ταλαιπωρίαις και δοκιμασίαις του, ένψ άλλαι συγνά έφύτιζον τας ζοφεράς έθνικάς νύκτας διά των ένόπλιων άγώνων κατά των τυράννων αυτού.

Πάσαι έμεις αϊ ευγενείς αύται προσπάθειαι, άπόρροια της άκοιμήτου εθνικής συνείδησεως, καιτοι έτεινον προς τον αυτόν σκοπόν, προς την εθνικήν άναγέννησιν και άπολύτρωσιν, μεμερισμένα ούσαι και χωρίς συνοχής προς άλλήλας και διευθύσεως ένιαίας, δέν κατώρθουν να συνενώσωσι πάσας τας εθνικάς δυνάμεις ώρισμένην και ήνωμένην άποτελεσοματικήν ένέργειαν, και η δεδουλωμένη Ελληνική γη ώμοίαζε προς ήφαιστιώδες έδαφος οπαομωδικώς και κατά διαλείμματα τμηματιζόν κλονούμενον, και δι' άραιών τήδε κάκειο ήφαι-

στιακών έπύξεσιν διαδιδόν την έγκυμονομένην έν τοις εγκάτοις αυτού τρομεράν δύναμιν.

Ο Έλλην δοτις προσέδωκεν εις τας δυνάμεις ταύτας ένιαίαν και καθωρισμένην διεύθυνσιν ήτη ό έν Φεραίς της Θεσσαλίας γεννηθείς Ρήγας περί τα μέσα της 18ης εκατονταετηρίδος ετε άκριβώς και άλλαι άλλαχού της Ελληνικής γης Έλληνίδες μητέρες έφερον εις την ζωήν ύπάρχεις ύπó της θείας Προνοίας κακλήμενας να συντελέσωσι σπουδαίατα εις την εθνικήν παλιγγενεσίαν.

Η πλάνη άνά τα όρη και τας φάραγγας άνοπέτακτος εθνική Μούσα έφαλλε την άνδρείαν και την ύπερηφάνειαν γενναίων και ήρωϊκών άρματωλών και κλεφτών και ένθεουσίαζε και έθέρμαινε τας ευαισθητοτέρας έν τη έθνεϊ καρδίας και παώτρυνεν εις προσωπικούς ήρωϊσμούς κατά των τυράννων. Ψάλλει τον Στουρνάρην και τον Μηλιώνην, τον Μπουκουβάλαν και τον Ίσκον, τον Γρίβαν, τον Ζόγκαν, τον Βαρνακιώτην, τον Διακον, τον Πανουργιάν, τους Κοντογιαννίους και Σκυλυδημαίους, τον Τσιεβάρα και τον Λιβίνην, τον Ζήτρον και τον Λάπαν, τον Δήμον και τον Ζαχαριάν, τον Κατωώνην και τον Ανδρίτσον, τον Νικοτσάραν και τον Σταθάν, τον Μαλάμον και τους άλλους γενναίους και ήρωϊκούς πολεμιστάς και εκδικητάς των κατά τόπους τυραννομένων και άδικουμένων Έλλήνων, άλλά πρώτη η άρειμάνιος και μεγαλεπήβολος Μούσα του Φεραίου Ρήγα ταύτοις τας άπειρομεγέθεις πτέρυγας της, και σκέπει την μεγάλην ιδανικήν Ελλάδα από του Ίστρου μέχρι της Κρητικής Ίθης και από του Άκροκεραυνίου μέχρι της Κυπριακής Ίβαλίας και τους βραχίονας αύτης εις άπειρομεγέθη έκτεινούσα έναγκαλισμόν τωώς βροντοφωνεί

Οι παιδία μου
Ορφανά μου
Σκορπισμένα δω κ' έκει
Διωγμένα
Υφιστάμενα
Αη' τίν κόρπον πανοίξει
Συναχθήτε
Νά ιδώτε
Τας πληγάς η' έλεινώς
Πώς το αίμα
Τρέχει μεθύμα
Αη' τας ψέλλας μου δεινώσ.

Προσκαλεί εις όνάξην και συμπράξην προς μέγαν κοινόν εθνικόν άγώνα φωνοδσα

Ες ποτε παιδικάρια
να ζώμεν ύπα στίνα
μοναχοί των ζιοντάρια
σταίς γόργαις στα βουναί;

Αποτέίνεται προς πάντα τα πολεμικά τμήματα του δεδουλωμένου λαού βοώσα

Συνάλλεται και Μανιώται ζιοντάρια
βακούδια
Ος ποτε εις ταις σπηλαις ός κοιμήθεσθαί θέλωτε
Μαυροβουνίου και λάρνακα Όλμπου
σταίραμοι,
Κι Άγροφων τα έξήματα γινάτι
μολάει.
Σπείρατον, Παιών και Ίθης θαλάσσινα παιδία,
Να καίτε την ήμπαδα του ύπερταύτων Ηαοά
Να μπήτε εις την Πόλιν κ' εις την όρη Σόφια.

Τό εθνικόν έναειρον ύπερ άνασκαλείται κατά τον χειμέριον ύπνον του Έλληνικού έθνους έν τη έσκοτισμένη πως διανοία του προσλαμβάνει καθαράν και σαφή μορφήν πραγματικότητος. Οδηγεί τας άρματωλίκια και τας κλέφτικα λημέρια άλλ' η μεγάλη και ένιαία Πατρίς είναι τό εδρό και πανένδοξον σταθμόν του μεγάλου εθνικου άγώνος εις έν προσκαλούνται ν' αποδυθώσιν αϊ γενναι-

όταται μοίραι του δουλεμένου Έλληνισμοδ, παρασφύρουσαι εις τούτο ποιμένας και ζευγηλάτας και άναδεικνύουσαι από τούτων ήρωας έν Βαλτιτοίρη και έγειρούσαι τρέπαια έν Τριπολιτοά.

Σπυριός και του πελάγου να λάμψη
ή η ο Σταυρός
Ο Κορμος να γένωσση άη' την
πύργη αυτή.
Κ' αεθέροι να ζώμεν άσέβητα εις
την γην.

Επί τριάκοντα ελα έτη του Ρήγα η άρρενωπή και ένθουσιαστική φωνή μετά της μελωδικής λύρας συνήγαγε παιδας μετά γερόντων και άνδρών και ανέπλαττε μεγάλην και ένδοξον έν τη πραγματικότητι αύτης την εικόνα της ένιαίας πατρίδος, ης τας έρια έχάραξεν επί χάρτου ειδικού, άτινα τό έθνος ώφειλε σύσσωμον εξεγερόμενον να χαράξη διά της αίχμης του ήρωος του.

Η εθνική καρδιά ηγύρυνθη και άπερρώσθη πληρωθείσα πανελληνίου ένθουσιασμού διά της Μούσης του Ρήγα και η Ελληνική διάνοια άνεπερώσθη και εξαερθείσα εις ύφος κατεμέτρησε διά βλέμματος δευδερκοδς την πραγματικήν έκτασίον της δουλής πατρίδος, ήτις έδει ν' αναστή η ένδοξος και μεγάλη.

Τού πνεύματος του Ρήγα ένεφερείτο το Έλληνικόν Έθνος ετε ώπλισθή εκ νέου τη 25 Μαρτίου 1821 και ώρμησεν εις άπεγνωσμένον άλλ' ένδοξον άγώνα.

Η ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Την πρώτην Ιερωτικήν των Νηστειών ή Ορθόδοξος κείμος έπανηγύρισε την σεμνήν έορτήν της Ορθοδοξίας και έν παντί ορθοδοξώ νω τό εύσεβές εκκλησίασμα περιήγαγεν εύλαβώς έν λιτανεία της Αγίας Εικόνας επί τριη και δόξη των Ιερών μαρτύρων ύπερ της Χριστιανικής πίστεως.

Αύριον τό Ηνωμένον άγει μετά της κοσμοσωτηρίου έορτής του Ευαγγελισμού της Θεομήτορος και την έθνοσωτήριον επέτειον της Ελληνικής Παλιγγενεσίας τελοδν παρό των αυτόν βωμιών διετήν μυσταγωγίαν της πίστεως και της πατρίδος.

Ας Ορθόδοξοι περιηγήσομεν τας Αγίας εικόνας εις ένδειξιν της άκραφινούς και θερμάς πίστεως ήμων κατά την ώρησμένην προς τούτο ήμέραν. Της Ορθοδοξίας, αύριον είνε της Ελληνικής Πατρίδος η χρημίσουδς πανηγυρίς και πάς Έλλην εις ύπείξειν της λατρείας του προς αυτήν ώφείλει να έπιβείξη την γαλανόλευκον εικόνα της

ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΣΗΜΑΙΑΝ

Έάν πάλι ορθόδοξος οίκογένεια εύσεβής άπερβόητον θεοφιλή κούζων Ορθοσκυτικόν να έχη προσ' έννοση και προσκονη του Σωτήρος ήμων τον Στυρόν και την Αγίαν εικόνα, πάς Έλλην ύπερβόητον έχει καθήκον πατριωτικόν να προσ' αύτάς έχη έν περιόπτω την ελληνικήν σήμαϊαν, ήτις άποτελεί την σεμνήν και γοητευτικήν εικόνα της ένδοξότητος και τιμωτάτης Πατρίδος ήν έσχε ποτέ φυλή έν τώ κόσμω.

Πόσα Έλληνική οίκα ης άναπέταξη αύριον εις την μνηροδόλον Κυπριακήν άδραν την γαλανόλευκον σήμαϊαν, ήν ύψωνν τεσσάρων τίτωνων μαρτύρων και ήρωϊσμός εθνικός, ζώλονησεν ή Πατριώτων Πατρών Ιερός Περικλής κατά την θεϊ-

αν ένεινήν μεσονύκτιον μυσταγωγίαν έν τη Άγ. Λαύρα και ήγάσεν η έπταετής γιγαντομαχία δε' άπρωμύλλου ήρωϊσμοδ και άυταπάρνησεως.

Τις έν τώ κόσμω φυλή έχει να έπιβείξη ισρώτερον και τιμιώτερον πατριωτικόν σύμβολον της ελληνικής σημαϊας, ήτις έν ταις πτωχάς αύτης περιλομβάνει τρισχιλιετή ιστορίαν την μεγαίστην και ένδοξοτάτην, και τινες άλλοι πλύν των Έλλήνων δύνανται να έπιβεβνώσωσι εις τον κόσμον άπαντα μετά δικαίας καυχήσεως και ύπερηφάνειας τοιοδτον σύμβολον;

Πόσα λοιπόν οίκογένεια ελληνική ας τιμήση έαυτήν αύριον κοσμοδσα τον οίκόν της δια μέας τούλάχιστον σημαϊας Έλληνικής.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΣΤΙΣ

Πολλάχως έπέμεινα τό Έλληνικόν Έθνος εκδηλοδν την άπεριόριστον πίστιν του επί την άποκατάσιν της μεγάλης πατρίδος μετά την πτώσιν του Βυζαντίου έν ζομασιν, έν παραδόσει και έν μύθοις έτι, έμφραστικώτατα δε διερμηγνύεται αύτη έν τοις όλίγοις έπομένοις στίχοις, ούτινας φέρονται άνά τα στόματα των έν όρει: και παθίσαιν, έν τη δούλη και τη έλευθέρα πατρίδι δουλεδντων Έλλήνων.

... Στίον κόρφο κρημασμένο
όποιος μοι ψάξη τό κορμό θαυρητό
φυλαχτό μου.
Μου τόχει ρίξει στο λαίμο η μάνα
να μην τιν νύχτα
στο μοναστήρι 'Αη Γιαννού...
... θελω να μείνη μαρτυρία στο χέρι
το δεξι μου.
Να με γνωρίσω ή Ομείρ πασαί! Εκεί
'Αη' η ή ήμπατα
Την πίστι μας ο' ένά Σταυρό, τό
ναιρο την έλπίδα
Σ' ένα δικεφαλό πουλί... Τούπο
... έσας να γείνη.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΕΝ ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Αύριον επί τη επέτειω της εθνικής Παλιγγενεσίας θα ύψώθη η Ελληνική σημαϊα επί του μεγάλου ιστοδ του Γυμναστηρίου χαριτεζομένη δι' 21 όλυμποδων, θα σηματοδοτηθή η πόλις και τη 10η π. μ' θα τελεσθή δοξολογία έν τη Ί. Ναφ του Άγ. Αντωνίου.

Εκείθεν θα γένηται παρέλασι των μαθητών των κοινωτικων σχολείων και των πολιτών σηματοφορόντων και πομπή των ήρώων διά των κεντρικώτερον δδών της πόλεως.

ΕΣΠΕΡΙΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΝ ΤΩ ΘΕΑΤΡΩ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

τελεσθήσεται απόψε άρχομένη τη 21. μ. μ. ύπó του Άναγνωστηρίου «Αγάπη του Λαού» καθ' ήν διαχθήσεται ύπó έρασιπτεχών τό εθνικόν δράμα «Μίρκος Ηρόταρος» θα έμφανισθή δε τό πρώτον προς τό φιλόμουσον κοινόν ή άρτισούστατος έν αύτφ Μουσικός έμιλος ύπó την διεύθυνσιν του διακεκρμένου Μουσικοδιδασκάλου κ. Ί. Οικονομάκου και θα έκταλέση διαφόρους μουσικάς συνθέσεις διά μανδολίνων, κιθαρών, τετραχέρδων και κλειδοκυμβάλου, θα ψάλη δε έν χορψόδια μετά τριφωνίας εθνικά και άλλα ήματα.
Η έμφάνισις του Όμιλου τούτου, άποτελομένη εκ νέων φιλομούσων και προσδευτικων της πόλεως ήμων ή' άποτελέση την άρχήν

και άφειτρίαν εδωίου κοινωνικής παρ' ήμιν προόδου, ήν πεποίθαμεν ετι. θα ένθαρρύνη τό φιλόμουσον κοινόν της πόλεως μας.

Λεπτομερές πρόγραμμα της έσπερίδος διανέμεται μετά του άνα χειρας φύλλου, τό της όλης δε έορτής τοιχοκολλείται σήμερον άνά την πόλιν.

ΔΑΙΜΩΝ ΑΛΑΣΤΩΡ ΟΝΕΙΑ Η ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Δέν βοδεδθησαν ετι τράκαλοτα ήσειπια της ελληνικώτατης Αγαχάλου και μαινεται ή άνομος και βάρβαρος διωγμός κατά της Ελληνικής Εκκλησίας και της γλώσσας έν Βουλγάρια και πίπτει νεκρός ύπó δολοφονού χειρός ή Βουλγαρος Πρωθυπουργός θύμα εύρείας συνωμοσίας, άγρια δε στάσεις και θυσινάμοι άπειλά κατά των ήγεμόνων Φερδινάνδου άγγέλλονται, εκ της βουλγαρικής πρωτεύουσας. Πέραν του Δουναβίου τον αυτόν ύπέμεινε και ύπομείνει διωγμόν η Ελληνική Εκκλησία και αϊ Ελληνικά κοινότητες και άπελαύνονται εκείθεν Έλληνες βιομήχανοι, έμποροι, έπιστήμονες και δολοφονούνται μεγάλλοι τοιοούτοι και οι δολοφόνοι πανηγυρικά άθωούνται ύπó της Μαλδοβλαχικής δικαιοσύνης.

Αλλ' ως οι λύκοι των ρωσικών στεπών έν πηγερφ γειμωμιν πειναλέοι κατ' άγέλας άναζητούν ες λείαν κατασπαράττουσι πάντα λύκον της άγέλης και καταβροχθίζουσι πίπτοντα νεκρόν ύπó πεινής η ύπó σφαίρας κυνηγού, ούτω και οι άξέστοι κατ' ήμιδάρχοροι λαοί της Μοσίας και της Δακίας μη κορπαίντες αίματος και εκδικήσεως από των μαρτυρησάντων Έλλήνων έστράφησαν ήδη κατ' έαυτων και άλλήλων.

Από 15 ήδη ήμερών τα τηλεγράφηματα άγγέλλουσι άγρίαν εξέγερσιν των έν Μολδαβία χωρικών κατά των Ιουδαίων εκεί εκμισθωτών γαιών, προσκαλούσαν άντισημιτικόν χαρακτήρα. Πολλά χωρία κατεστράφησαν διαρπαγέντα και πυρποληθέντα, και έν αύτφ τώ Παλάτω έν συμπλοκή έρονυθρήσαν ύπερ τούς 15.

Σοβάρωσται τρηχλά έγένοντο εις Αλεξάνδρειαν και Τσινακάν όπου οι Έβραίοι εκκαπονηθήσαν δεινώ, αϊ οίκαι των όνδ έδιηπάγησαν και έπυρπολήθησαν.

Στασιώται χωρικοί έπεγεύρησαν έρον προς διαρπαγήν και λεηλασίαν της μεγαλοουδέως Ραλαζίου και συνειπάκησαν τετρακίς προς τον στρατόν όστις ήσυχήθη, διε τών τηλεδών να διασκορπίση τους έξηγριωμένους χωρικούς; φωνεσας περί τους έξηκοντα και τραυματίας ύπερ τούς τρηκοσίους τούτων.

Τα μέγρη τούτου πυρποληθέντα χωρία ύπó των στασιωτών άνέρχονται εις 42 και αϊ χρηματικά ζημία εις 100 εκατομ. Πλείστοι γαιοκτήμονες καταφυγόντες εις Βουκουρέστιον περιβλήπονται ύπó της κυβερνήσεως.

Ένεκα φόβου έπίδρομής στασιωτών χωρικών και κατ' αύτης της ρωμουνικής πρωτεύουσας η βασιλική φρουρά έπενταπλασάσθη και τα άνάκτορα έπισχύθησαν διά πυροβολικού.

Οι κληόντες τελευταίως ύπó τας όπλα έφεδρος έστασίσαν εις τινας έπαρχίας και ίδια εις Παπλάστι του Γουρβίου έπεδούθησαν εις διαρπαγής οίκων και καταστημάτων και συνεκρήθη αιματηρή ένεκα τούτου συμπλοκή μεταξύ στασιωτών και στρατού, καθ' ήν έπεσον δύο αξιωματικοί νεκροί και πολλοί στρατιώται.

Τα περι την Μολδαβικήν πρωτεύουσιν Ιάσιον κτήματα έλεηλατήθησαν άπαντα έν εις και τό χωριον Όλιτσάν, όπου οι στασιώται συνέλαβον την βούλευτον και την θυγατέρα του βούλευτου Καλογιάνη και μετήλθον κτηνώδς βίαν κατ' αυτών. Άλλοι στασιώται κατέστρεψαν τα έργαστάσια των πηγών περειακίου έν Ραμπίνα και Μουστάρην, έπέπρησαν τό Βασιλίσω άπό διαρπαξιν άκτονόμαστα όργια.

